

Sunt, longa adfuetis requie, mollique cubili
 Queis ærumna omnem depulit ex animo
 Torporem, & docuit noctes vigilare ferenas,
 Aut fessum in gelida ponere corpus humo;
 Sunt, quos lætitia se se profundere inani
 Suetos, & nugas corde agitare leves,
 Mentibus omnivagos, oculis fœde omnituentes,
 Ærumna haud longo in tempore mirifice
 Composuit rigidæ ad normam virtutis, & alto
 Mentem animi cœlo, lumina fixit humo,
 Mœroremque pium inspirans, & vana coercens
 Gaudia dementi proxima stultitiæ.
 Candida quid sancti servatrix Diva pudoris?
 Ærumnæ multum debet & ipsa; gravi
 Pondere curarum nec pressis blanda voluptas
 Obscœnis mentem pulsat imaginibus;
 Incassumque faces agitat fœdus puer ille,
 Ille comes risus nempe, levisque joci.
 Quid bona paupertas, fortunæ dona faventis
 Quam certant miseram sedibus e propriis
 Exturbare astu paullatim, & pellere matrem,
 Matrem heu! gnatorum a limine? nonne viget?
 Nonne suas servat multo jam tutior ædes,
 Unde abiit rerum copia pulsa procul?
 Copia, paupertas multo quam valdius unam,
 Quam duramque famem, & frigora sæva timet;
 Quicum velle negat sub eodem vivere tecto,
 Et jungi diti nempe repugnat inops.
 Illa quid, intentis nutum quæ servat ocellis,
 Rectorum & dictis omnibus obsequitur,
 Illa Deo virtus vel blandi thuris honore,
 Vel pecudum multo sanguine grata magis?
 Pulchrius adversis in rebus clara refulget,
 Substringitque aurem strenua, ut imperium